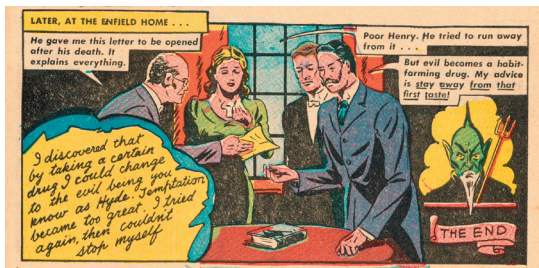

Utilsigtet humor!

af Anders Hjorth-Jørgensen

I 1953 udkom en ny udgave af *Classics Illustrated* no. 13, *Dr. Jekyll and Mr. Hyde*. Det er denne version af Stevensons skrækhistorie - fremragende og skræmmende omsat af Lou Cameron til tegneserie - som kan læses i denne bog. Inden da var der imidlertid siden 1943 udkommet otte oplag med en version tegnet af Arnold L. Hicks. Som den ene af Hicks' *Classics Illustrated*-titler blev den omtegnet. Samme skæbne overgik hverken *Prinsen og tiggeren*, *Spionen*, *Silas Marner*, *Michael Strogoff*, og *Den sorte pil*. Kun hans version af *Oliver Twist* fik samme skæbne. Men hvorfor *Dr. Jekyll and Mr. Hyde*? For det første fordi *Dr. Jekyll and Mr. Hyde* repræsenterer en af de mange rædsler fra den daværende manuskriptforfatter Evelyn Goodmans

skrivemaskine. Ligesom i Rouben Mamoulians filmatisering fra 1931 og Victor Flemings fra 1941, introducerede Goodman en kærlighedshistorie, som romanens forfatter Robert Louis Stevenson ville have svært ved at genkende. Samtidig indleder hun sin tegneseriebearbejdning med en utilsigtet morsom selskabscene, hvor en

sorgløs og munter Jekyll - tydeligt ude af trit med det litterære forlæg - udbryster: "To life! To laughter! To a gay evening!"

Goodman tillader sig også den frihed at frigøre sig helt fra Stevensons tekst og slutte sin bearbejdning med en 6 siders forfølgelse af Hyde over Londons gader og tage - for på sidste side at lade Hyde dræbe af politiets kugler. Sidste billede er endnu et eksempel på den utilsigtede

humor, der præger mange af hendes bearbejdninger. Som en kommentar til vennen Jekylls skæbne formaner Dr. Lanyon: "Evil becomes a habit-forming drug. My advise is, stay away from that first taste!" Under taleboblen har tegneren Arnold Hicks som hjælp til forståelsen anbragt et asiatisk djævehoved og en trefork!

Dr. Jekyll and Mr. Hyde var samtidig Hicks' først arbejde for Gilberton. Måske havde han ladet sig påvirke af den manglende kunstneriske kvalitet, der prægede de første Classic Comics-titler, udført af bl.a. Malcolm Kildale (*The Three Musketeers*) og Ray Ramsey (*The Count of Monte Cristo*), og troet at det var den standard, redaktionen ønskede.

Ihvertfald må man konstatere, at sideforløbene er uden dynamik, og figurtegningen udtryksløs og intetsigende. Og Hyde, som i Camerons version var i stand til at give os børn onde drømme i 1950'erne, er i Hicks' udformning nærmest en (u)hyggelig udklædt karnevalsfigur.

Heldigvis ændrede Arnold L. Hicks sin indfaldsvinkel til arbejdet med klassikerne i sine efterfølgende titler, som på trods af en fortsat enkel stil virker langt mere gennemarbejdede og derfor heller ikke blev omtegnet.

